

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 10. siječnja 2023.

Analiza presude

Žic protiv Hrvatske

zahtjev br. 54115/15, 193/16, i 398/16

**povreda čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje
povreda čl. 1. br. 1 Protokola uz Konvenciju – zaštita vlasništva**

***Ne vraćanjem na rad i neisplatom naknade plaće,
unatoč postojanju pravomoćne i ovršne presude,
nacionalne vlasti povrijedile su podnositeljičino pravo na pošteno suđenje
i pravo na mirno uživanje vlasništva***

Zasjedajući u odboru od 3 suca, Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), 19. svibnja 2022. utvrdio je da su hrvatska tijela podnositeljici zahtjeva povrijedila pravo na pošteno suđenje i pravo na mirno uživanje vlasništva.

Podnositeljica zahtjeva bila je zaposlena u Općini Rijeka koja joj je 1991. otkazala ugovor o radu. Pravomoćnom presudom iz srpnja 1992. poništena je odluka o otkazu te je Općini Rijeci naloženo vratiti podnositeljicu na radno mjesto koje odgovara njezinoj stručnoj spremi. U međuvremenu je Općina Rijeka prestala postojati, a njezine ovlasti preuzeli su Grad Rijeka (dalje: Grad) i Primorsko-goranska županija (dalje: Županija). Temeljem pravomoćne i izvršne presude, podnositeljica zahtjeva je 1993. pokrenula ovršni postupak protiv Grada u kojem je ovršni sud naložio Gradu Rijeci da podnositeljicu vrati na posao. No, povodom tužbe Grada, građanski sudovi su ovrhu proglasili nedopuštenom utvrdivši da je na Županiju, a ne na Grad, prenesena obveza vraćanja podnositeljice na rad. Usporedno s tim parničnim postupkom podnositeljica je pokrenula nekoliko postupaka protiv Grada, a kasnije i protiv Županije, radi isplate neisplaćene plaće za vrijeme dok nije radila zbog nezakonitog otkaza. Podnositeljica u konačnici nije u cijelosti uspjela niti u jednom od tih postupaka, dok je ustavnu tužbu podnositeljice Ustavni sud odbio 2015.

Protiv odluka nacionalnih tijela podnositeljica je podnijela tri zahtjeva Europskom sudu u kojima je prigovarala da nikad nije vraćena na rad na svoje radno mjesto unatoč tome što je ishodila ovršnu ispravu protiv tijela lokalne vlasti te da su njezini zahtjevi za isplatom naknade plaće odbijeni. Uzimajući u obzir povezanost predmeta spora, Europski sud je smatrao prikladnim ispitati sve zahtjeve podnositeljice zajedno u jednoj presudi.

Europski sud je uočio, da je razlog zbog kojeg su nacionalni sudovi odbili izvršenje presude donesene u korist podnositeljice taj što je podnositeljica zahtjeva pokrenula ovršni

postupak protiv pogrešnog pravnog sljednika tuženika, odnosno protiv Grada umjesto protiv Županije.

U tom smislu, Europski sud je uputio na svoju ustaljenu praksu ([Cocchiarella protiv Italije](#) [VV], stavak 89., [Metaxas protiv Grčke](#), stavak 19.), sukladno kojoj osoba koja je ishodila ovršnu ispravu protiv države, nije dužna pokretati postupak radi prisilnog izvršenja te isprave, već država ima obvezu sama postupiti po takvoj presudi. Stoga, podnositeljica zahtjeva nije čak bila ni dužna pribjeći ovršnom postupku te ne može trpjeti štetne posljedice zbog eventualne pogreške pri podnošenju prijedloga za ovrhu. U kontekstu predmeta podnositeljice, u kojem nije bilo jasno ni koje tijelo lokalne vlasti je podnositeljicu zahtjeva moralo vratiti na rad, sve navedeno vrijedi tim više jer podnositeljica nije bila dužna utvrditi odgovarajuće tijelo, već je to bila obveza države ([Plechanow protiv Poljske](#), stavak 109.).

Slijedom svega navedenog, Europski sud je utvrdio da je podnositeljici povrijeđeno pravo na pošteno suđenje koje se jamči člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

Analizirajući prigovor podnositeljice da joj je povrijeđeno pravo na mirno uživanje vlasništva pred hrvatskim sudovima jer nije uspjela u cijelosti s tužbenim zahtjevom za isplatu zaostalih plaća, Europski sud je utvrdio da je njezin zahtjev imao dovoljno osnova u nacionalnom pravu da bude zaštićen člankom 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju ([Grčke rafinerije Stran i Stratis Andreadis protiv Grčke](#), stavak 59.). S obzirom da je zahtjev za isplatom zaostalih naknada plaća odbačen samo zato jer je podnositeljica tužila pogrešno tijelo lokalne vlasti, država je propustila osigurati mjere za zaštitu djelotvornog uživanja prava vlasništva te nije ispunila svoju pozitivnu obvezu ([Plechanow protiv Poljske](#), stavak 99. -112.).

Posljedično, Europski sud je utvrdio da je došlo i do povrede članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Za utvrđenu povredu Europski sud je podnositeljici zahtjeva dodijelio 7.800,00 eura na ime naknade nematerijalne štete te dodatnih 6.600,00 eura na ime naknade troškova i izdataka.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2023. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava